अथ सप्तमोऽनुवाकः।

(१) षष्ठे स्तोकानुमन्त्रणमुक्तं। सप्तमेऽध्वर्य्योरेकस्यैव चतुर्द्दिक्षु प्रोक्षणमुच्यते। तत्र प्राच्यां प्रोक्षणं विधत्ते। "प्रजापतये त्वा जुष्टं प्रोक्षामीति पुरस्तात् प्रत्यङ् तिष्ठन् प्रोक्षति। प्रजापतिर्वै देवानामन्नादो वीर्य्यावान्। अन्नाद्यमेवास्मिन् वीर्य्यं दधाति। तस्मादश्वः पशूनामन्नादो वीर्य्यवत्तमः" इति। हे अश्व 'प्रजापतये', 'जुष्टं' प्रियं, त्वां 'प्रोक्षामि'। अनेन मन्त्रेण पूर्व्वस्यां दिशि प्रत्यङ्मुखावस्थितोऽध्वर्य्युः प्रोक्षेत्। 'देवानां', मध्ये प्रजापतेरतिशयेनान्नभक्षणसमर्थत्वाद्वीर्य्योपेतत्वाच्च तन्मन्त्रबलात् 'अस्मिन्' अश्वे, अन्नादनसामर्थ्यं शक्त्यतिशयं च सम्पादयति। 'तस्मात्' कारणात्, लोकेपि 'अश्वः', 'पशूनां', मध्ये बह्वन्नभक्षकोतिशयेन वीर्य्यवांश्च दृश्यते।

(२) दक्षिणस्यां प्रोक्षणं विधत्ते। "इन्द्राग्निभ्यां त्वेति दक्षिणतः। इन्द्राग्नी वै देवानामोजिष्ठौ बलिष्ठौ। ओज एवास्मिन् बलं दधाति। तस्मादश्वः पशूनामोजिष्ठो बलिष्ठः" इति। 'इन्द्राग्निभ्यां त्वा', जुष्टं प्रोक्षामीति वाक्यशेषः। 'देवानां', मध्ये तावतिशयेनौजसा बलहेतुना युक्तौ बलाधिक्ययुक्तौ च अतोऽश्वेऽपि तदुभयं सम्पादयति। तस्माल्लोकेऽप्यश्वस्तादृशो दृश्यते॥

(३) पश्चिमदिशि प्रोक्षणं विधत्ते। "वायवे त्वेति पश्चात्। वायुर्वै देवानामाशुः सारसारितमः। जवमेवास्मिन्दधाति। तस्मादश्वः पशूनामाशुः सारसारितमः" इति। 'देवानां', मध्ये 'वायुः', 'आशुः' शैघ्र्यवान्, अत एवातिशयेन 'सारंसारी' उत्क-